

CLARISSIMO ET

DOCTISSIMO VIRO D. IOANNI FABRO,
PRAEPOSITO BVDENSI, SERENISSIMI FERDINAN-
DI HUNGARIAE ET BOHEMIAE REGIS
CONSILIARIO, IOANNES SICH-
ARDVS S. D.

Rimum tomum operum Bedæ, iam multis seculis desidera-
tum, cum publico essem adornaturus, uir clarissime, idemq; do-
ctissime, qui tibi ex condicito ueluti sponsor mei erga te studiij
perpetuæq; obseruantia deberetur, existimaui officij mei esse,
non tam dare operam ut uoluntati in te meæ quamprimum sa-
tisfacerem, quam ut interim etiã dispicerem quo tu pacto esses
erga eiusmodi autorem affectus. Commodũ ergo uenit in mentem ut Chroni-
ca ista extruderem, & futuræ editionis quendã tibi gustum exhiberem, ut dum
ueluti Apelles quidam delitescens cum aliorum, tum tuum, quod mihi multo-
rum instar erit, iudicium cognouero, uel editionem tibi destinaram urgeam, uel
eam uolens etiã patiar in spongiã incumbere: Quod tamen ipsum cur faci-
am non uideo, siquidẽ nihil uspiã solidæ eruditionis uideo, in quo non sit cum
summa laude uersatus Beda, adeo ut ne quidem ullum scripti genus, utcunq; in
speciem puerile, se indignũ duxerit. Cuius quidem rei locupletissimi passim ex-
tant testes libelli de musica, saltu lunæ, ratione carminum, tropis & schemati-
bus, orthographia, scripti, ut satis apparet, horis succisuis, cum legitima studio-
rum opera sic rebus sacris sudarit, ut nullam earum partem reliquerit, quam nõ
pro uirili, ad exemplum uidelicet maiorum, excoluerit. In quo tamen scribendi
cursu sic se gessit, ut, quæ fuit optimi uiri uerecundia, maluerit aliena repetere, &
nonnunquam si res postularet in compendium redigere, quam sua putide in-
culcare, & quod pleriq; faciunt, laudem alieno partam labore in se transferre.
Quod quidem si esset nostra tempestate à nonnullis præstitum, non modo qui-
etas haberemus respublicas, quæ nunc rerum nouarum expectatione erectæ, ar-
mis sibi quò libido impulerit uiam aperiunt, uerum etiã nõ esset cur stulte Go-
thorum irruptiones quereremur tam exitiales studijs ueterumq; scriptis fuisse.
Quando quidem dignum ferè lectu nihil in omni uetustate fuit, quod non idem
suo tamen loco legatur in Beda, ut cum ista damnes, eadem quoq; opera uidear-
re de grauissimis autoribus pronuntiare, quorum iste secutus est & in scriben-
do autoritatem, & in tractandis rebus sacris religionem. Mihi sanè sic usu uenit,
ut Bedam legens non unum aliquẽ manibus tenere uidear, sed simul ut quidq;
rectissime à quibusuis memoriæ proditum est, ueluti in thesauro conspiceret: ut
quamminimum ualere debeat quorundam oratio, qui cum acta agere asserunt,
atq; unũ hoc in maximis uitijs numerant, quod ex integro bene ueterum dicta
retexat, cum id mihi uel præcipuam autori dignitatẽ conciliare uideatur. Quid e-
nim, ut alios silentio præteream, de Mario Victorino, optimo haud dubie auto-
re reliquum nobis uel temporum iniuriæ, uel incursiones illæ Gothicæ, quibus
nihil non imputamus, reliquum fecissent, nisi nominatim is subinde in Bedæ li-
bris testimo nij loco citaretur? Quem sanè autorem præter commentarios in

« 2

Pauli

Pauli Epistolās, cōstat quoque in quinq; Mosis libros accuratissime scripsisse. Quorū tamen nihil ferē ad nostrā memoriā peruenit, extra ea quæ nos superioribus diebus de Trinitate & homouio protulimus, & quædā quæ etiamdū penes nos sic omnibus modis lacera iacent, ut editionis ne quidem minimam de se spem præbeāt. Præterea Gelliū, Festum Pompeiū, Macrobiū nemo est qui non pro optimis autoribus & legat & sequatur, quorū tamē studiū in eo palām consumi uidemus, ut ueterum recte dicta factaq; ab obliuione uindicerentur. Quorum existimationi nihil obfuit, quod eadem illa quæ scribenda susceperunt lecturi forsitan fueramus in Catone, Varrone, Nigidio Figulo, Cælio, Verrio Flacco, si modo tantos nobis autores dii reliquos esse uoluissent. Imō gratia etiam istis habenda est, qui quod per se stetit, non sint passi eas quoque ipsas ruinas nobis esse ignotas. Sed hæc re ipsa malo eruditīs probentur, quàm oratione. Redeo nunc ad Chronica nostra tuo nomini, uir clarissime, inscripta, quæ sic uelim legas, ut si te indigna iudicaueris, in memoriā tibi reuoces, id nobis fuisse consilij, quod hīs fere qui longam aliquam peregrinationem instituāt, quibus curæ est principio ociose atq; suspenso, ut sic dixerim, pede ingredi iter, ut sic & labori assuescant, & difficultati incumbenti sufficere possint. Sic me nunc ea arripuisse maxime, quæ in se difficultatis minimum haberent, ad ferendum tamen maioris negocij fastidium obfirmarent. Nam cum Badius Ascensius aliquot huius auctoris tomos superioribus annis edidisset, ea uero quæ primum totum conficere poterant aut nusquam comparerēt, aut essent fortasse exemplariū uitio uisa deteriora, quàm ut sic edī ullo pacto deberent, certior factus de mea uolūtate, qua passim increbuerat, me nescio quid in Beda moliri, per literas obsecrat, ne patiar longe pulcherrimā tantī auctoris partē diūtius in situ esse, quin aut ipse quaq; prima occasione edendam curarem, aut si id rationibus meis parum conueniret, ad se mitterem, daturum operam ut quicquid id esset scriptorum protinus in manus eruditōrum exiret. Effecit uir humanissimus, & de studijs nō uulgariter meritis, ut quoquomodo tentandum aliquid ducerem, tibiq; inscribendū, ratus eius lectionē cum utilem cæteris fore, tum tibi non iniucūdā, eo præsertim nomine, ut sit ubi occupatissimus omnium animi seueritatem remittas, si quando tamē per ocium huc diuertere libebit.

Vale, & studijs perge sic ut cœpisti apud Serenissimum regem nostrum patrocinari, Basileæ mense Martio,

Anno M. D. X X I X,